

Kapitel 1

Han synede ikke af hverken Per eller Poul, som han stod der på sin trappesten. I hans øjne lurede som altid fornemmelsen af, at han ikke bar sit eget navn, Vari, med rette, at det var påtaget. Øjeblikket, før havde han trukket hoveddøren til bag sig, var fyldt af en både sær og underlig fornemmelse. Det var ikke sådan at forlade sit tilholdssted og begive sig fanden i vold, men det havde han nu sat sig for. Han skulle sydpå, ned og stege i varmen. Han smilede lidt hen for sig, svært tilfreds med sine helt egne tanker. Forberedelserne havde været grundige, mange overvejelser havde været oppe at vende. Lidt mere end et år havde det taget ham at grave beslutningen frem, nu var den taget til, helt udvokset og skulle sættes fri. De sidste mange måneder havde forberedelserne overvejende været af praktisk karakter, finpudsning af udstyr og optimering af færdigheder. Nu stod han så her. Klar i mælet, klar i hovedet – parat uden helt at vide til hvad, ventede han på det rigtige øjeblik. Det lille øjeblik, hvor han satte i gang og gik sin vej. Han kunne ikke hitte på mere her.

Altid havde han bare passet sig selv og sit. Arbejdet som postbud havde også været noget nær enegang. Lidt uundgåeligt samarbejde når han mødte. De første par timer, hans lille kors – envejskonfrontationen. Morgen efter morgen havde de pirket til ham, hans rødjakkede embedsfæller, lige så langt tilbage, han kunne huske, havde han været deres yndlingsoffer. Alle årene bænket ved sorteringsreolerne på postkontoret og så snakken, som altid gik i ring. Sniksnak om løst og fast uden hans deltagelse og så alligevel. Alting blev vendt og drejet, og på en eller anden måde blev det vendt mod ham, kom til at dreje sig om

ham. Et par stykker ledte an i disciplinen kammeratlig pingpong, og altid var det ham, de spillede op ad. De gjorde sig sjove på hans bekostning og det til trods for, at han gennem alle årene aldrig havde ladet sig anfægte. Aldrig lod han sig rive med af misstemningen, tog til genmæle, slog i bordet eller på anden måde viste sig. Han mødte til tiden, sorterede breve og pakker, satte posten, omdelte den og gik hjem på slaget. Andet væsen gjorde han ikke af sig.

I begyndelsen havde han været mere opmærksom, men ret hurtigt var deres evindelige snadren blevet til en summende svag tinnitus i hans ører, han tog sig slet og ret ikke af dem. Måske var det lige netop det, som drev dem, det, at de ikke kunne få skovlen under ham. Deres slet skjulte irritation over den ligegyldighed, som han mødte dem med, nærrede til gengæld ham.

Overraskelsen i deres ansigter, da han fortalte dem, at han stoppede og så lige før jubilæet, det store som rødt postbud, var det hele værd. Lige i begyndelsen tog de ham ikke rigtig alvorligt, antog det for en afværgemanøvre, et vovet forsøg på at få et tiltrængt pusterum for deres årelange mobning. Men sådan hang det slet ikke sammen. Hvad vidste de egentlig også om ham? Ikke en skid. Bekendt med sig selv vidste han, at ingen kunne røre ham, at ingen kunne gøre ham fortræd. Han tog sig ikke af andre mennesker. Reserveret og indesluttet, nærmest utilnærmelig, var det indtryk, han gav andre, og jo, indrømmet, han var et privat menneske, men ikke sky. Han havde da bidraget med et smil til kollegernes latter, da et kvikt hoved påstod, at *han* alene havde aflivet talemåden om, at *tavshed er guld*, for i så fald skulle han have været verdens rigeste.

Tilbuddet fra etaten om at hænge tjenestemandsjakken på bøjlen til gengæld for en pæn stor pose penge og lidt ganske vist nedsat pensionsfryns resten af livet gav ham muligheden for helt at passe sig selv og en velvoksen misantropi. Det var den mulighed, han havde valgt til.

Forårssolen gjorde sig til lige oppe over tagryggen, det skarpe lys trak vand i hans øjne, han hev hatteskyggen længere ned i panden, trippede igen lidt på trappestenen og trådte ned på fortovet. En sidste forsikring, han lod fingrene føle rundt langs seler og remme endnu en gang, det følte godt, rygsækken syntes at klæbe til hans ryg, som hørte de sammen. Endnu et lille smil, halvgemt og slet fortroligt afslørede en vis selvtilfredshed med beslutningen, som var taget. Han tog endnu en og satte i gang til venstre frem under altanerne videre bagom, undgik hovedstrøget og satte kurs mod banegården. Ingen ænsede ham, men fliserne tog godt imod hans støvler, han følte sig på sikker grund, godt solid. Øjeblikket, det store, lå bag ham nu, der var et tog, der skulle nås, men han havde tid.

Spor 4, et sidste kald over højtalerne. Alt hans grej var stuvet af vejen på hylden over ham, han selv var på plads ved vinduet, lige nu med udsigt til perronmylderet, men snart ville det ændre sig. Afgang mod Hamburg, via Paris i sovevogn videre til Pau, Sydfrankrig og så grisen det sidste stykke ned til Oleron St. Marie, endnu sydligere Frankrig. Endelig til fods i tre dage, fremad march mod Spanien og derefter *Cabo Finisterre*, Verdens Ende, som velsagtens også var Verdens Begyndelse klodens form taget i betragtning. Og jo, han vidste om andre steder, som mente sig at være Verdens Ende, men sammenholdt med, at Afrika var menneskehedens vugge, og påstanden om, at Afrika startede netop syd for Pyrenæerne på den Iberiske Halvø, gjorde, at han satsede på, at udgaven dér var den mest autentiske. Den han ville besigtige.

Kapitel 2

En bylt i mørket, en lille bevægelse, så en voldsommere. Årsagen, en dæmpet alarmringen fra et armbåndsursur, blev deaktiveret. Lynlåsen lyste, en silhuet i bevægelse og et glimt af urets lys, inden det forsvandt. Hans tilsynekomst vakte ingen furor. Han var alene fremme nu. Og selvom ingen vidste, hvor han var, stadig lidt usikker på det selv, skulle han nok finde vej.

Nattekulden fortrængte hurtigt soveposens varme, han krøb ud i morgenen og strakte sig i mørket, han trængte til det, underlaget var hårdt, kun soveposen havde værnet ham mod træbænken under halvtaket. Omkring ham stod træerne stille, intet bevægede sig, længere borte ude ved vejen anedes lidt vejbelysning, over ham oppe over trækronerne gemte himlen sig; uden for rækkevidde. Enkelte fuglefløjt langt borte afslørede andet liv end hans i skoven.

Hans vejtrækning buldrede ud i den kolde bjergluft, mens han klæde sig i håret og rodede i rygsækken efter noget spiseligt, lidt gummiagtigt brød fra dagen før dulmede hans sult. Ikke til at bide over, det skulle slides fra. Larmen fra hans støvler, som han satte hårdt ned i verandaens trægulv, brød skovens morgenandagt, og skoven tav i lange øjeblikke. Han var indtrænger, et fremmedlegeme, men ænsede det knap, fordybet som han var i at snøre sine støvler. Vandet hjalp det sidste seje brød på vej, der kom ro i maven. Pakke rygsæk, på med overtøjet og så sno sig ind i rygsækkens remme og seler, der som altid sad godt på ham om morgenen. Det var summen af de første erfaringer, dem som han havde gjort sig efter bare et par dages vandring.

Oppe ved vejen fræsede en lastbil med en krans af røde lygter i forruden forbi ham med hornet i bund, en hilsen eller en advarsel. Ek-

koet kastedes rundt, døde ud mellem bjergsiderne og faldt til ro som en træt smutsten på et blikstille hav. Indtrængereren standsede op. En pludselig indskydelse lammede hans beslutsomhed, skoven var på benene, verden var igen gået i gang, men han gik ikke. Han kiggede tilbage i retning af skovhyttens halvtag, en forsikring, en sær fornemmelse af, at han havde glemt noget, skulle elimineres; det havde han ikke. Et par skridt til, mens han klappede sig søgende på lommerne og så igen en opstandsning, så ud som han ville vende sig, men tog sig i det og fortsatte målrettet de sidste par hundrede meter op ad *Col du Somport* til passet.

Ingen vidste, hvor han var, ingen var efter ham – intet var glemt.

”Værsgo, Plet – vi venter ikke på nogen, vi går bare, og nu er vi her.”

Indtrængerens stemme døde ud, han forventede ikke svar. Han kiggede ned ad sig, en luvslikt plettet stofhund hang i en lille pose fastgjort til en sele. Det store medtagne og arrede hoved vidnede om, og de nedsuttede ører fastslog, hundens status som udtjent kæledyr. Øjnene var nye, han havde selv købt dem før afrejsen, pertentlig som han var. De oprindelige havde nok set nok og var nu erstattet af et par plastikøjne med løse pupiller i klar sort/hvid modsat den falmede pels.

”Du har sgu aldrig sagt mig noget,” konstaterede han for sig selv, idet han igen lukkede posen til omkring det store hoved.

Parret lagde passet bag sig, ingen bemærkede tilsyneladende deres sortie fra Frankrig, og så gik det nedad. Spanien foldede sig ud, terrænet skiftede karakter, bjergene stod ikke så tæt længere, der var tyndet ud i dem, majsolen tog til på himlen over ham, mens fyrretræerne forsøgte at tilegne sig bjergsiderne bag ham. De mindste højest og mest udsat - tættest på de takkede tinder, så smukt snedækkede eller så gemt bort bag skyer. Kun ganske få bjergtinder glimrede stolt i deres rågrå nøgenhed.

En anden ny stemning drev i luften, her var anderledes end skovene i bjergene, han kom fra. Et nyt land, en ny verden – noget andet. Han havde mødt ganske få til fods og havde indtil videre haft held til at undgå de fleste af dem. Passerede han nogen, undgik han øjenkontakten, ikke af frygt, men han brød sig ikke alverden om, at folk kom til ham. Hans let misantropiske livssyn fornægtede sig ikke, og han afveg sjældent fra sin udstukne kurs.

Ude til højre passerede en tilsyneladende førerløs bil, det virkede, som den sejlede gennem landskabet, men synet var et bedrag. Da markerne slap op, sås asfalten tydeligt som en tynd sort linje, der forsvandt ret forude ind mellem en klynge huse. En snes minutter senere trådte han selv op på den sorte linje og rundede hjørnet til byens hovedgade. Længst borte, hvor gaden igen slap landsbyen, glimtede det kortvarigt i bagruden af den førerløse bil, og den forsvandt bort ud ad hovedgadens anden ende.

”Buenos días - peregrino, peregrino.” Værtinden bag baren pegede på ham, smilede og nikkede tilfreds i den tro, at hun havde gennemskuet ham, mens hun udvaskede sporene efter dagens første kunde, føreren af den førerløse bil.

Han nikkede lydløst tilbage, han var ingen *pilgrim*, *pilgrim*, men hun troede, hvad hun skulle, korset hang i kæden synligt fremme på hans bryst. ”Buenos días, Señora. Bocado con queso y café americano. Por favor.” Han havde læst og lært, høflighedsfraserne og de gængse gloser var på plads, resultatet skulle gerne resultere i en ostesandwich og en ganske almindelig kop kaffe. Han vikled sig ud af oppakningen og viste med en håndbevægelse, at han ville sætte sig i hjørnet nærmest udgangen længst væk fra stedets kæmpeskærm af et fjernsyn, som uden lyd pøsede reklamer ud til de opmærksomme. Oppe bag baren væltede værtinden spanske gloser ud i et tempo, han ikke magtede hverken at tale eller forstå, de måtte være møntet på en anden.

Han kiggede rundt. Den anden sad i modsatte hjørne med ryggen til, hendes lange sorte hår hang i en hestehale ned ad ryggen. Hun sad foroverbøjet fordybet i noget på bordet, men rejste sig, da værtinden, som tilsyneladende var hendes mor, hævede stemmen. Langsomt, trin for trin koncentreret om ikke at spilde, førte hun to kopper kaffe over gulvet; han undrede sig, mens hun smilende søgte i hans øjne efter netop hans anerkendelse. Han så bønnen i hendes øjne uden, at den rørte ham. Hendes skæve øjne, den lille mund og kraftige hals afslørede hendes mongolisme; hun satte kopperne fra sig, begge halvfylde, og ilede tilbage på moderens kommando. Sandwichen ventede på bardisken. Da han fik den, samlede han kaffen i én kop.

Pigen havde flyttet sin stol op foran ham og iagttog ham i en stilhed, han ikke brød. Efter et stykke tid greb hun papir og farveblyanter, afventede ikke hans accept, men gik i gang med at afkode ham. Hendes ben dinglede frem og tilbage under stolen, mens hun ihærdigt suttede på sin overlæbe. Der var stille i lokalet, kun blyanternes hvislende hvisken over det blanke papir hørtes.

Moderen brød stilheden, han havde givet tegn om en kop kaffe til, som hun kom ned med, og så benyttede hun lejligheden.

”¿Cómo te llamas?” var hendes første spørgsmål.

Side et i parløren – det rigtige svar var for hans vedkommende: ”Me llamo Vari.”

Hun gentog navnet flere gange, prøvede det af. Sikkert fordi det var første gang, hun havde det i munden, men da han havde korrigeret hendes udtale et par gange, faldt hun til ro med det. Han hed faktisk Vari og glemte, hvad hun hed. Pigen havde kigget op under deres ordveksling, hun tog navnet til sig og griflede videre på papiret.

”¿De dónde eres? ¿Su país?” Hun var mere nysgerrig. Han greb efter parløren i rygsækkens øverste lomme, selvom han egentlig godt kendte svaret.

”Soy de Dinamarca,” læste han og kiggede op.

Hun gentog langsomt hans ord, som om hans udtale ikke passede ind i dette hjørne af Spanien, men syntes så at slå sig til tåls med, at han bare var fra udlandet, og måske hun aldrig havde hørt om Danmark. Hun nikkede smilende og trissede tilbage i baren.

Lidt efter var han færdig, havde spist op. Stolen skramlede, da han løftede den væk bag sig. Han slyngede rygsækken løst op på venstre skulder og greb vandrestaven. Det rykkede i hendes spinkle krop, da han knaldede mønterne i disken, datteren var stadig fordybet i tegningen. Han fastholdt moderens blik i lange sekunder og tilføjede endelig et *Adiós*.

Ved døren rejste pigen sig, øjnene glimtede i hendes glade ansigt, mens smilet kæmpede med den lille munds begrænsninger. Hun holdt tegningen op foran ham. Ansigtet fyldte hele papiret, de sorte øjne nedstirrede ham fra deres huler under den kraftigt hvælvede pande, den blåhvide hud indhyllede foragten, som lyste fra væsenets ansigt, der tilsyneladende blev holdt på plads af et tyndt forgrenet net af sorte streger. I den ene mundvig løb en tynd stribe af noget, som måtte være blod, og håret var blegt og tjavset. Nederst stod der: *Ivar Ivar*. Han gik forbi hende ud i dagslyset. *Ivar, Ivar* - han kunne aflæse af pigens lydløse mund, da han passerede det sidste vindue; hun holdt tegningen frem mod ham, moderen holdt om hendes skuldre, han holdt igen og knaldede vandrestaven ind i ruden. Moderen veg forskrækket tilbage. Pigen var uberørt, mens han galsindet og irriteret over den opståede pågæenhed efterlod dem i vinduet.

Vejen videre frem foregik mellem krat og små skovstykker, men alligevel mest åbent land. Han gik på Den Aragonesiske Vej, den del af Jakobsvejen som meget længere fremme løb sammen med *Camino Francés* - pilgrimsvejen, som endte endnu længere borte i *Santiago de Compostela*. Han var ikke pilgrim og sku ikke være det, men pilgrimsruten var tilpas afmærket og skulle være let at følge. Længere fremme

ville pilgrimme stimle sammen, og jo nærmere frelsen i *Santiago* jo trangere ville der blive på vejen. Han forestillede sig vrimlen og køen foran slutkatedralen og kunne ikke se sig selv deltage i den ynkelige forestilling om nåde og tilgivelse. Og så de gamle dørmænd i farvestrålende kjoler, som med myndig og selvtilfreds mine talte dunder til de udvalgte, som var kommet under tag. Han fnyste, bare tanken om alle de uselvstændige, masse mennesker så afhængige af andres udlægninger ophidsede ham. En irritation svulmede i ham, voksede sig stor, han standsede og hang lidt over vandrestaven; han kunne til enhver tid piske en stemning op i sig selv, men plejede at lade det blive ved det. Ud af øjenkrogen fangede han en af de gule pile, vejviserne. Solen kastede sit skin på stenen, og den gule maling stod i skarp kontrast til den mørke sten. Neden for stenen var et vandfyldt hjulspor, hvor hundredvis af haletudser nød varmen i en evig søgen efter føde, mens de ventede på deres frelse. Først frøer, senere måske prinser, han trådte et skridt frem og steg ud i pytten, tog et sidestep og maste sin ene læderstøvler rundt i det lunkne vand. En enkelt haletudse sprællede på hans overlæder, med en rysten gjorde han sig fri af den og iagttog kortvarigt dens sprællen på jordvejen, inden han trådte den ud. Tilfreds med, at hans støvle holdt vand, traskede han fløjtende videre. Det var godt at gå. Bag ham herskede kaos i det lille vandhul, og lidt efter lidt bundfældede mudderet sig. Allerede inden, der var kommet helt ro på, mæskede de overlevende sig i de brødre og søstre, som var gået til.

Han havde hvilet et par timer lige over middag, en bakketop udsmykket med et stort træ måtte finde sig i ham. Han havde overvejet, om han skulle blive natten over, men var for urolig en sjæl til korte dage. Skulle han sove, var han nødt til at være træet, ellers var det ikke til at holde ud.

Hen under aften nåede han frem til *Aragonias* gamle hovedstad, *Jaca*, som ikke tog notits af hans ankomst – andet optog byen. Et op-

tog defilerede rundt i byens gader i sorte klædedragter, mens store bastrommer slog takten an i det katolske ritual. Trods den dystre fremtoning virkede de lokale glade for oplevelsen. Han fandt en bænk ved busstationen, det var ikke her, han skulle være. Alt for mange mennesker, han ville steges ikke kvæles. Han foldede kortet ud og lod fingeren glide sydpå, tættere på Afrika – tættere på varmen. *Valencia, Sevilla, Granada*. Store pilgrimsbyer at gå ud fra.

En halvtom bus svingede ind, et par dobbeltdøre gav plads for udgående passagerer, mens chaufføren rodede med rulleteksten over forruden, der faldt i hak på *Granada*, hvorefter han forlod bussen. Han pakkede sit kort sammen og løsnede op omkring Plet.

”Se op for sammenfaldets skyld, min ven. Nu tager vi Tilfældighedens Vej, og lige i nat leder den til Granada.”